

Sigeledes har man meent, at de i Fdn. 1840 § 50 anførte Exempler burde udelades i den til den nævnte Paragraph svarende Bestemmelse i Udkastets § 253, i hvilken der ifølge Kommissionens Anskuelse om, at der overhovedet ved Bedrageri ikke er Tøie til at tillægge Forbrydelsens Gjentagelse en saadan bestemt Indflydelse med Hensyn til Straffens Skjærpelse, som Fd. 1840 forudsætter, heller ikke har fundet Anledning til at optage Slutningsbestemmelsen i Fds § 50 om, at den foreskrevne mildere Straf ikke lettelig bør anvendes, naar den Paagjældende tidligere har gjort sig skyldig i et lignende eller et efter Forordningen mere strafbart Forhold. Søvrigt har man til Betegnelsen af de omtalte mindre strafværdige Bedragerier væsentlig benyttet de i den nævnte Paragraph brugte Udtryk, og man skal med Hensyn til det noget Vage og Ubestemte, som unægtelig er tilstede i de fremhævede Momenter, at Bedrageriet er udøvet i en lidet betydende Grad eller iøvrigt under saadanne særegne Omstændigheder, at samme har en væsentlig ringere Grad af Straf værdighed end Bedrageri i Almindelighed, henviser til de Bemærkninger, som ovenfor ere fremfattede angaaende den noget tilsvarende Bestemmelse i Udkastets § 231 om undtagne Tyverier. Det vil sees, at man har troet at burde lade det have sit Forblivende ved den Fortsættelse af Bestemmelserne i Fd. 1840, §§ 30 og 50, imellem Tyveri og Bedrageri i Henseende til Beskaffenheden for en mildere Strafs Anvendelighed, nemlig at Gjenstandens Ubetydelighed i og for sig hertil er tilstrækkelig ved Bedrageri, medens der med Hensyn til Tyveri i Forbindelse dermed tillige kræves Tilstedeværelsen af særegne Omstændigheder. Denne Fordring er ovenfor for Tyveriforbrydelsens Bedkommende nærmere begrundet; det turde her formeentlig være tilstrækkeligt at tilføie, at ligesom det ganske vist er stemmende med den almindelige Forestilling og Netsbevidsthed at tillægge Gjenstandens Ubetydelighed i og for sig en større Betydning ved Karakteriseringen af en bedragerisk Handlings end af et Tyveries Straf værdighed, saaledes synes en saadan Fortsættelse heller ikke at være uden Begrundelse i For-

holdets retlige Bestaendighed. Den forskjellige Form for Krænkelser af Eiendomsretten ved Tyveri og ved Bedrageri er ikke ganske uden Betydning, hvor Gjenstanden er meget ubetydelig, og det kan navnlig ikke oversees, at det ved Tyveri i mange Tilfælde ganske anderledes end ved Bedrageri beroer paa Hændelsen, om der berøves den Paagjældende Mere eller Mindre. — Forsaavidt Fd. 1840 § 52 indeholder en særlig Bestemmelse angaaende Paataalen af de i samme Fd.s § 50 omtalte mindre Bedragerier, vilde der formeentlig i intet Tilfælde kunne være Spørgsmaal om i Straffeloven at optage en dermed stemmende Forskrift, idet det ikke kan være Stedet der at giye Regler angaaende Udøvelsen af Anklagemagten eller om de forskjellige Anklagemyndigheders indbyrdes Forhold. Et heller turde det være tilraadeligt at modificere Bestemmelsen i Fd. 1840 § 52 derhen, at det alene skulde være afhængigt af den Forurettedes Begjæring, om et under Udkastets § 253 henhørende mindre Bedrageri skal forfølges af det Offentlige eller ikke, navnlig med Hensyn til at det saameget beroer paa et Skjøn over Tilfældets konkrete Bestaendighed, om den mildere Straffebestemmelse bør ansees anvendelig. Man har derfor ikke optaget nogen til Slutningen af Udkastets § 252 svarende Regel i § 253, hvoraf det vil være en Følge, at de i den sidstnævnte Paragraph omtalte Bedragerier blive at forfølge af det Offentlige uden Hensyn til den Forurettedes Onste eller Begjæring i saa Henseende.

Som kvalificerede egentlige Bedragerier ansees efter Udkastet, i Lighed med Fd. 1840, Afurancesvig og svigagtig Fallit; men det har derhos været under Overveielse, hvorvidt der tillige maatte være Tøie til at foreskrive kvalificerede Straffebestemmelser for de i Fd.s §§ 9 og 10 blandt de kvalificerede Tyverier omtalte Tilfælde, der rettest maae betragtes som Bedragerier og ikke som Tyverier. Dette Spørgsmaal har man imidlertid troet at burde besvare benægtende, forsaavidt angaaer Skibsføreres eller Styrmands, i den nævnte § 10 omhandlede, svigagtige Tilvendelse af, hvad der er betroet til deres Varetagt, ligesom man har meent, at der ikke er tilstrækkelig Anledning til